

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

Over voetbal

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'FC De Madonna's' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)

Over geschiedenis

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Jeugdthrillers

De serie 'Eilandgeheimen' (12+)

Verder zijn er de boeken *De wens van de Havikshorst* (in samenwerking met Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal), *Vastberaden* (over pleegzorg), *Felinia en de verdwenen kinderen* (fantasy), *Uitgespeeld* en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog), *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon) en *Het einde tegemoet* (over de 17de eeuw).

Het kindershuis

'Kijk.' Lenn stootte zijn zusje aan. 'Het huis staat er nog.'

Kiki keek verstoord op van haar boek. 'Wat dacht je dan? Dat het gesmolten zou zijn in de zon?' Ze las verder.

'Er zit weer een jongen boven op het dak.'

Nu keek Kiki wel naar buiten.

Boven op het torentje stond een jongen met een verrekijker rond te turen. Twee verdiepingen lager zat een meisje ontspannen te lezen op het balkon. Het maakte Lenn heel nieuwsgierig naar het huis.

'Mogen we deze vakantie wel een keer naar het witte huis?' Lenn leunde voorover om tussen de twee voorstoelen door te kunnen praten. Hij moest boven de herrie van de muziek uit proberen te komen. Zijn ouders zaten weer in hun rockperiode en dan gierde het geluid van gitaren door de auto.

Het hoofd van Lenns vader bewoog op de beat van de muziek op en neer. 'Beginnen jullie nou alweer over dat huis?'

Lenn zuchtte en ging weer achteroverzitten. Het was ieder jaar hetzelfde liedje. Vlak bij de camping in Hamerveen waar ze ieder jaar hun tent opzetten, stond een groot wit huis. Tegen de gevel hing een houten bord met daarop in grote letters: *Het magische kindershuis*.

Als ze voorbijreden, stonden er soms kinderen op het balkon van de eerste verdieping. Op de buitenmuren waren kinderteekeningen te zien. Lenn en Kiki vonden het huis bijzonder en wil-

den er graag een keer naartoe, omdat ze dachten dat er van alles te doen was. Maar van hun ouders mochten ze niet. Of beter gezegd, hun ouders deden al jaren alsof dat huis niet bestond. Alsof ze het nog nooit hadden gezien, terwijl ze er ieder jaar meerdere keren langsreden. Telkens als ze boodschappen gingen doen of vanaf de camping richting het strand reden.

Lenn snapte wel een beetje waarom zijn ouders niet over het huis wilden praten. Ze waren vast bang dat Lenn en Kiki ook op het dak zouden gaan zitten. Veel te gevaarlijk.

Op de camping moesten ze eerst nog wachten tot hun vader hen had aangemeld bij de receptie, in het gebouwtje vlak achter de slagboom. Dat leek uren te duren. Voor Lenns gevoel duurde het minstens zo lang als de rit hierheen. En straks moest ook nog de tent opgezet worden. Voor die goed stond, zou er weer veel tijd verstreken zijn.

Lenn kende bij wijze van spreken iedere steen en ieder grassprietje op deze camping. Ze kwamen hier al jaren. Er was een zwembad en een grote speeltuin.

‘Mogen we helpen met het opzetten van de tent?’ vroeg Lenn aan zijn moeder.

‘Tuurlijk,’ antwoordde ze kortaf. Ze zat op de passagiersstoel met haar telefoon in haar hand. Hij kende zijn moeder niet anders. Die telefoon leek wel aan haar hand te plakken. Het apparaat lag in ieder geval nooit verder dan een meter bij haar vandaan.

Lenn vroeg zich af of ze zijn vraag gehoord had of dat ze op de automatische piloot antwoordde, zoals wel vaker als de telefoon al haar aandacht opeiste. ‘Mag ik dan de tentharingen opeten?’

Lenns moeder reageerde niet.

‘Mam?’ drong hij aan. ‘Mag dat?’

‘Natuurlijk, liefje,’ antwoordde ze.

Lenn schoot in de lach en sloeg zijn hand voor zijn mond om het geluid te dempen. Dit was een leuk spelletje om de tijd te doden. Er moest even tijd tussen zitten voor hij de volgende vraag zou stellen, anders zou zijn moeder echt luisteren en dan was de lol eraf. ‘Is het goed als we vanavond gebakken snoepjes eten?’ Hij moest er zelf om glimlachen. ‘Mam?’

‘Zeker.’ De vingers van zijn moeder vlogen over het scherm van haar telefoon.

Kiki had haar boek naast haar op de bank gelegd en luisterde mee. ‘En mogen we de hele vakantie net zo laat naar bed als we zelf willen?’

‘Ja hoor.’

Lenn draaide zijn hoofd naar zijn zus en haalde zijn schouders op. ‘En kan ik vanaf nu tien euro zakgeld krijgen in plaats van vijf?’

‘En ik ook?’ voegde Kiki eraan toe.

Het hoofd van hun moeder boog naar achteren. ‘Zakgeld? Tien euro? Nee, natuurlijk niet.’

Lenn balde zijn rechtervuist en sloeg ermee in de palm van zijn linkerhand. Was het toch bijna gelukt om hun zakgeld te verdubbelen.

De deur aan de bestuurderskant ging open. ‘Tjonge, wat een gedoe.’

‘Wat dan?’ vroeg hun moeder.

‘Ik moest een heel formulier invullen met al onze namen, geboortedatums, onze woonplaats en nog veel meer.’ Hun vader ging zitten en gaf een stapel papier aan zijn vrouw.

‘Dat is toch niet zo lastig?’ Hun moeder stopte de documenten in haar tas.

‘Wel als je niet meer precies weet op welke dag iedereen geboren is.’ Hij startte de motor. ‘Ik heb maar wat ingevuld. Ze controleren het toch niet. Gelukkig wist ik nog wel op welke dag ik zelf jarig ben.’ Een harde lach bulderde door de auto. De bolle buik van hun vader schudde op en neer. Langzaam reed hij naar de plek die voor hen gereserveerd was.

Door het raam zag Lenn andere kinderen spelen. Doordat ze hier al jaren kwamen, kende hij elke schommel, draaimolen en wipkip van voren en van achteren. De glijbanen in het zwembad hadden geen geheimen meer voor hem en als ze verstoppertje speelden met andere kinderen, wist hij de beste verstoppertjes. Wat dat betreft had hij het best fijn gevonden als ze een keer naar een andere camping zouden zijn gegaan.

Maar zijn ouders hielden van vastigheid. En dus wilden ze ieder jaar naar dezelfde plek op vakantie. Net zoals ze iedere zaterdag brood met kroketten aten en iedere zondag spaghetti met tomatensaus.

Het was op dat moment dat Lenn besloot dat hij deze vakantie hoe dan ook dat grote witte huis vlak bij de camping zou bezoeken. Al was het maar om er zeker van te zijn dat alles wat hij er tot nu toe in had gefantaseerd er in het echt niet was. Dan hoefde hij daar in ieder geval niet meer over na te denken en kon hij het laten rusten.

Lenns moeder stapte als eerste uit de auto. Ze rekte zich uit en draaide een keer om haar as om de toegewezen plek eens goed te bekijken.

‘Prima plek,’ zei Lenn zacht. ‘Beter dan die van vorig jaar.’

Zijn moeder draaide haar hoofd naar zijn vader en knikte goedkeurend. ‘Prima plek,’ zei ze. ‘Beter dan die van vorig jaar.’

Met zijn voeten stampte zijn vader op de plek waar de tent moest komen. Hij boog voorover en ging met zijn hand door de paar grassprietten die alle vorige tenten hadden overleefd.

‘Een beetje zacht. Ik hoop wel dat de haringen hier goed in blijven zitten,’ mompelde Lenn.

Zijn vader ging weer rechtop staan, krabde met zijn rechterhand achter op zijn hoofd en zei: ‘Een beetje zacht. Ik hoop dat de haringen hier genoeg grip vinden.’

‘Hmm,’ mompelde Lenn. ‘Bijna goed.’

‘Kom. Uitpakken, jongens.’ Lenns moeder stond bij de auto en had de achterklep opengedaan. ‘De tentspullen moeten er als eerste uit.’

‘Mogen we daarna gaan spelen?’ vroeg Lenn. ‘Of moeten we ook helpen opbouwen?’ Hij wist het antwoord al. Vorig jaar had hij met opzet een paar stukken verkeerd aan elkaar gezet waardoor zijn vader alles opnieuw had moeten uitzoeken. Daardoor had het veel langer geduurd voor de tent goed stond.

‘Nee,’ reageerde hun vader meteen. ‘De tent in elkaar zetten doe ik. Jullie hoeven alleen maar de spullen uit de auto te halen.’ Hij veegde met zijn arm over zijn gezicht. Het zweet gutste er met straaltjes van af. ‘Is er water?’

Hun moeder gaf hem een flesje water, waarvan de inhoud in een paar slokken in zijn keel verdween.

Toen alle zakken met tentmateriaal bij de plek lagen waar de tent moest komen, bleef Lenn met zijn handen in zijn zij staan. ‘Zal ik toch niet even helpen?’ drong hij nog een keer aan.

‘Nee,’ antwoordde zijn vader resoluut. ‘Wegwezen, jullie.’ Zijn



worsteningertjes wapperden heen en weer terwijl hij nadenkend naar de zakken keek waar de tentdoeken en -stokken in zaten.

Lenn grinnikte vanbinnen, maar liet aan de buitenkant niets zien. Zijn plannetje was gelukt. Hij wist wel dat dit de manier was om eronderuit te komen. ‘Kom, Kiek, we gaan spelen.’

Samen liepen ze bij de plek vandaan waar hun ouders over vijf minuten ruzie zouden maken over wat eerst moest gebeuren en hoe dat gedaan moest worden. Dat zouden ze volhouden tot de tent stond. Daarna zouden ze zwijgend de koffers en tassen uitpakken en de tent inruimen.

‘Gaan we naar het zwembad?’ vroeg Kiki. ‘En moeten we dan niet onze zwemkleren aandoen?’

Lenn schudde zijn hoofd. Met grote stappen liep hij richting de uitgang van de camping. ‘Nee, we gaan naar het witte huis.’

‘Dat mag toch niet?’ reageerde Kiki geschrokken.

‘Wie heeft dat gezegd?’

‘Papa en mama.’

Lenn haalde zijn schouders op. ‘Ik heb het ze niet horen zeggen. Jij wel?’

Kiki zweeg.

‘Ze hebben nog nooit iets over dat huis gezegd.’ Lenn liep in hetzelfde tempo verder.

‘Maar we mogen niet van de camping af,’ hield Kiki vol.

‘Vorig jaar niet, maar ik heb dat dit jaar nog niet gehoord.’ Het was duidelijk, Lenn liet zich niet meer tegenhouden. ‘En voordat ze het ook dit jaar weer verbieden, gaan we een kijkje nemen bij dat huis. Ben jij dan niet nieuwsgierig?’

‘Jawel,’ zei Kiki. Ze moest steeds een stukje rennen om haar grote broer bij te houden. ‘Heel nieuwsgierig.’